

valgui de l'astúcie pera matar, de mala mort, martirizantlos crudelment á inconscients.

Ne protestem, per lo que te d'antihumana, car es antihumá tot acte, que tinga per finalitat la destrucció i 'l derramament de sang.

Ne protestem per lo que te d'incult, car es incult tot acte en quin el poble sols hi presencie brutalitats, que brutal el fan, lo que fa que hi senti hi diga paraules impropies de tot home per mique de culture que tinga.

Ne protestem per inmorals, car es immoral tot lo que té per únic fi, «fruir» am la vessamenta de sang i am l'esperance de «gosar» de «l'espectacle» de veurer á un «torero» enfilat per les banyes d'un brau i llensat en l'aire i revolcat per terre i enternirse, despres, llegint «el parte», aont s'hi donen detalis de son greu estat.

Aquesta es nostre proteste, i voldriem que'l sentit comú fes presa en el cor de tot-hom i's fes proteste efective, cosa que veiem, per ara, impossible, per niarhi dins vostre sér un tant per cent massa gros d'irracionalitat.

Francesch Bassas Palau.

FUTESAS

El que avuy té l'honor de dirigirte la paraule, caríssim llegidor, es un noy que abaixó d'escriurer als periódichs casi bé ne's nou. La meva prosa encar que no gaire pintoresca y afiligranada, será n'obstant verament reflexe de totas las impresions que rebé mon cervell y que directament pasant pel cor (un cor tendre) anirà desmenussant an aquesta secció, que fórmalment m'he compromés á omplir sempre que assumptos hi hagin y ganas no manquin.

Per ser primera volta que't parlo desde aquest periódich, voldria que ma primera *Futesa* te fos agradable al paladar y que paladejantla *te relamieses de gusto*, pro la meva pobre ploma no farà aquest miracle per dos rahons poderosíssimas; la primera perque ¡pobreta, ay! no'n

sab la meva ploma d'escriurer donant gust (hò dich ab modestia); y la segona perquè l'impresió ó visió que s'ha reflexat avuy en mon cervell y que passant pel tendre cor ha d'impressionarse igual que placa fotogràfica an aquestas columnas, no es pas de las qu'alegran, no es pas de las que deleitan l'ànima y ens transportan á paissos d'ensomni, no; tot lo mes á paissos, encar qu'una mica llunyans, ahont tot es molt negre, fins la cara de sos habitants.

No se si m'havéu entés; vull parlar del Marroc.

Diuhem que Mahoma va prometre á sos *fili-gresos* el disfrutar en l'altre vida de l'estada á una casa qu'ell posseeix y que conté set pisos com set cels, de ben decorats y ab comoditats tals que no's trobarían pas en cap palau del *globo terrestre*. car aquesta casa está edificada en la *bóveda celeste*. El primer pís, á diferencia dels primers pisos d'aquí la Terra es el menys bonich, el que més comoditats hi mancan en comparansa als qu'están á sobre d'ell. Els altres á mida que's van puellant per ordre de nombres y esglaons son las sevas comoditats més grans, més agradable l'estada en els mateixos, fins al punt de que al arribar al séptim, alló es el *disloque* del estar bé y del disfrutar; allí teatros de tota mena de géneros, petit, gran y entremitjts; espectacles de tota classe: circo *ecuestre*, cinematógraf, café-concert, casa de fieras de tota mena, car allí hi han donas de totas las maneras; rossas, morenas, castanyas, blancas, negras y grogas sens tenir el fel sobreixit, hi son á milions per tots els gustos y per tots els gastos. Alló es un verdader Paradís, un incomparable *Eden*; alló es en fi, el verdader séptim Cel de Mahoma.

Aixó es lo que va prometre dit Senyor á tots els moros de la seva *jurisdicció*, am la condició de que disfrutarían del pís que'ls pertorqués pel nombre de cristiáns que matessen, assesinessen ó escorteresen.

Pots suposar estimadíssim llegidor lo que significa per aquella mena de gent el poder *pelar* á un cristiá, dos cristiáns, tres cristiáns fins é set, y am quin gust van contant am els dits fins que tenen la sort d'arribar á set els que hi arriban, perque no tots son tant afortunats; alguns se quedan á mitj camí, ó sia al tercer ó quart pís y altres més desgraciats no passen del entressol.